

Nakkeskilning og den smalle Vesteryg, og det slog hende, hvor gammel, ja helt oldingeagtig tynd han tog sig ud, naar man saadan saae ham bagfra.

„Naa, er du der, min Ven!“ sagde han og nikkede til hende over Skuldren.

Hans rolige Tone irriterede hende. Hun svarede kort „Ja,“ idet hun skilte sig af med sine Handsker og kastede dem hen i Sofaen.

„Hvorledes har du saa moret dig?“ spurgte han uforstyrrelig.

„Glimrende! Storartet! . . . Jeg var nær aldrig kommen hjem igen.“

„Tænk. Det var jo rart. — Du undskylder mig nok et Øjeblik.“

„Gudbevares!“

Dyhring fortsatte stiltiende sit Arbejde, mens Nanny, efter at have befriet sig ogsaa for Hatten, lod sig falde ned i en Lænestol i den modsatte Ende af Stuen. Hun troede sig her ubemærket. Hun anede ikke, at hendes Mand uden at forandre sin skrivende Stilling kunde iagttage hende i et Hjørnespejl, og at han delte sin Opmærksomhed nogenlunde ligeligt mellem hendes Ansigtstudtryk og en — trods Adspredtheden — meget velformet Artikel, hvor han i sagkyndig og alvorligt belærende Tone meddelte „Borgerbladets“ Læsere en Oversigt over Handelsforholdene i Italien.

I henved en halv Time var der ganske stille i Værelset. Nannys Tanker kunde ikke komme bort fra det Nederlag, hun der igen havde lidt overfor Per. Hun begreb ikke sin Svaghed og følte den som en uudholdelig Ydmygelse. Men der maatte bestemt være noget i Vejen med hende